

[Jørgen Winther]

er jo altid, at man finder ét bestemt område og siger, at det er lige det område, der trænger mest; men der kan godt være andre områder, som ikke debatteres i Folketinget, og som trænger lige så meget. Der er det altså amtsrådene, der har det lokale kendskab og kan lave en form for intern prioritering.

Det er det dér overordnede, generelle med, at man laver detailregulering inden for amternes område, jeg gerne vil advare imod. Jeg er både medlem af Folketinget og af et amtsråd, og jeg kan godt som medlem af Folketinget have et stort ønske om, at noget skal være bedre, men når jeg ser på tingene ude i amtsrådene, kan jeg se, at der er andre forhold, der er dårligere og mere trænger til at blive rettet op, end man tror herinde i Folketinget. Derfor vil jeg gerne advare imod, at man alt for detaljeret bestemmer over, hvordan amtsrådene skal foretage deres interne økonomiske prioriteringer.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for en velvillig og positiv modtagelse af dette forslag. Det er selvfølgelig rigtigt, som både ministeren og hr. Jørgen Winther siger, at hver gang der bliver lavet en regulering fra Folketingets side, er der det mindre for amtsrådene at bestemme over. SF har den holdning, at hvis man laver nogle minimumsbestemmelser, har man trukket frem i lyset, hvad der er borgernes rettigheder. Det har man til gengæld ikke, hvis man dyrker amtsråds og kommunalbestyrelsers fri ret til at lægge det niveau, som man på et givet punkt synes er tilstrækkeligt; det kan være et meget utilstrækkeligt niveau, hvis der ikke gælder nogle minimumsregler.

Derfor synes vi, det er godt, at regeringen nu bliver forpligtet til at beskrive – måske ikke ét bestemt niveau, men forskellige niveauer, og for vores skyld meget gerne nogle konsekvenser af de niveauer, der lægges. Det er jo ikke første gang, vi taler om ambulanceforhold, og det er på høje tid, at der kommer nogle meget mere præcise regler, ikke mindst for uddannelsesområdet, som jeg er helt enig med ministeren i er måske den allervigtigste del af det. Og jeg synes, det passer meget, meget smukt, at det præhospitalsudvalg, som blev nedsat, nu forventes at barsle til august; det kan ikke være bedre, så er forarbejdet jo gjort til det lovgivningsarbejde, som vi her beder om at få på plads. Det er

ganske glimrende, og det burde ikke være noget problem, det er da lige præcis det modsatte.

Med hensyn til udgifterne ved iværksættelsen af de tiltag, som forslaget indebærer, mener ministeren, at det vil indebære væsentlige udgifter for amterne, og fru Karen Højte Jensen var inde på præcis de samme tanker. Jeg vil gerne have uddybet, hvor i disse henstillinger – for der ligger jo ikke ret meget mere end henstillinger og vejledninger i dette forslag – ministeren ser den store risiko for, at det skal blive vældig dyrt. Tværtimod er jeg enig med ministeren i, at det at se ambulanceberedskaber og hospitalsbehandling, altså den præhospitale behandling og hospitalsbehandlingen, under ét, kunne indebære nogle store fordele både for den enkelte patient selvfølgelig og da også besparelsmæssigt, hvis der bliver givet præcis den rigtige behandling.

Så siger hr. Jørgen Winther, at man ikke har brug for dette forslag. Det var ikke lige de ord, hr. Jørgen Winther brugte, men han påpeger, at ambulancen i langt de fleste tilfælde er tilstrækkelig hurtigt fremme. Det er rigtigt, jeg har også set den rapport, og jeg synes, det er glimrende, at vi har fået dokumentation for, at tingene ser rimelige ud. Men forslaget her lægger jo op til, at man ikke bare skal se på selve kørselstiden, man skal også se alle de forskellige faktorer i en sammenhæng.

Til sidst vil jeg sige om den bebrejdelse, vi har fået fra både Venstres og De Konservatives side over, at vi ikke skulle tage hensyn til de lokale behov, at det er ikke rigtigt; der står præcis med hensyn til ambulanceberedskabets opgaver, at de skal ses ud fra lokale behov. Så vi synes nok, der er al mulig grund til bred opslutning om dette forslag.

Køpke Christensen (FP):

Jeg skal indlede med at sige, at forslaget, vi her har til behandling, drejer sig om et område, hvor man skal træde meget varsomt.

Det, vi taler om her, er et anliggende, hvor der er mange følelser involveret. Det er dybest set et meget menneskeligt spørgsmål, vi her taler om. I sin yderste konsekvens berører beslutningsforslaget omstændigheder, der har med liv og død at gøre. Derfor er der en overhængende fare for, at følelserne også kommer lidt i kog.